

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
1 У. 8584/16
14.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Весне Даниловић и Слађане Бојовић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., чији је пуномоћник Горан Дошен, адвокат из Београда, Молерова 74, против туженог Секретаријата за имовинске и правне послове Градске управе града Београда – Сектор за другостепени управни поступак, чији је правни следбеник Секретаријат за инспекцијске послове, Сектор за другостепени поступак и управно-правне послове за грађевинску и урбанистичку инспекцију, ради поништаја решења туженог XXI-05 број: 351.1-234/2015 од 04.11.2015. године, са заинтересованим лицем Стамбеном зградом у улици ... број ... у ..., коју заступа председник Скупштине зграде Б.Б., преко пуномоћника Лекић Маше, адвоката из Новог Београда, Булевар Михајла Пупина 121/72, у предмету грађевинском, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа одржаној дана 14.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Секретаријата за имовинске и правне послове Градске управе града Београда – Сектор за другостепени управни поступак, XXI-05 број: 351.1-234/2015 од 04.11.2015. године и предмет **ВРАЋА** Секретаријату за инспекцијске послове, Сектор за другостепени поступак и управно-правне послове за грађевинску и урбанистичку инспекцију, као надлежном органу, на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Секретаријат за инспекцијске послове Градске управе града Београда, Сектор за другостепени поступак и управно-правне послове за грађевинску и урбанистичку инспекцију, као правни следбеник туженог органа, да тужиоцу А.А. из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 19.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, решавајући по захтеву Стамбене зграде у улици ... број ... у ..., овде заинтересованог лица, поништава се по основу службеног надзора решење о грађевинској дозволи Одељења за комуналне и грађевинске послове ГО Стари град у Београду V-01/6 број 351-468/04 од 04.10.2004. године.

Наведеним решењем одобрено је А.А. из ..., овде тужиоцу, извођење радова на адаптацији и пренамени заједничких просторија (степенишни простор, предпростор, просторија спремачице и две сушионице) и дела таванског простора, чиме се формира двособан конфоран стан број 20, подне површине 91,24 м², односно редуковане површине 86,24 м² у стамбено-пословном објекту у улици ... број ... у ..., на кат.парцели број ... КО

У тужби поднетој Управном суду 03.06.2016. године, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа указујући да је исто неосновано и незаконито, те супротно основним начелима права. Наиме, о истој управно правној ствари постоје две различите одлуке о оцени законитости и правној важности грађевинске дозволе од 04.10.2004. године, с тим што је последње решење надлежног органа од 18.03.2016. године супротно решењу Градске управе града Београда- Сектора за другостепени управни поступак, чији се поништај овом тужбом основано тражи. Према томе, након решења чији се поништај тражи, донето је друго правноснажно решење надлежног органа којим је оснажено решење о грађевинској дозволи које је у потпуности законито и једино могуће, јер не постоји ни један законски разлог због чега би то требало да буде другачије. Тужени погрешно закључује да је тужилац због почињеног кривичног дела из члана 358. став 1. КЗ утицао на правну ваљаност грађевинске дозволе јер исто није предвиђено као разлог за ништавост правног акта прописаног у члану 253. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку. Посебно истиче да би утужено решење било немогуће извршити, јер је тужилац пре 10 и више година извршио све радове у складу са грађевинском дозволом. Имајући у виду све наведено, а посебно чињеницу да је након тужбом оспореног решења управни орган општине Стари град донео правноснажно решење којим се одбија предлог Стамбене зграде у улици ... број ... за оглашавање ништавим решења општине Стари град од 04.10.2004. године којим је тужиоцу издата грађевинска дозвола, Предлаже да суд тужбу уважи, поништи тужбом оспорено решење, а туженог обавезе да тужиоцу надокнади трошкове спора.

У прилогу тужбе, између осталог, доставља решење Градске општине Стари град – Управе Градске општине, Одељења за грађевинске послове V-01/24 број: 351-1221/15 од 18.03.2016. године, којим се одбија предлог овде заинтересованог лица од 20.08.2014. године за оглашавање ништавим решења Одељења за комуналне и грађевинске послове ГО Стари град у Београду број 351-468/04 од 04.10.2004. године.

У одговору на тужбу, правни следбеник туженог органа остао је при

разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу од 13.01.2017. године, преко пуномоћника, указује да је тужба поднета неблаговремено. Посебно указује да је заинтересовано лице против тужиоца водило више судских поступака, кривични и парнични поступак, који је правноснажно окончан на штету тужиоца, те да је тужилац и поднео тужбу како би одложио правне последице поништења управног акта, иако је тужба очигледно неоснована. Предлаже да суд тужбу одбаци на основу овлашћења из одредбе члана 26. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима.

Управни суд је, у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног правног следбеника туженог, одржао усмену јавну расправу дана 14.09.2017. године, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима.

У својој речи на усменој јавној расправи, пуномоћник тужиоца је у свему остао при наводима тужбе са предлогом да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Сматра да Стамбена зграда није заинтересовано лице у овој управној ствари, да је власник продатог пословног простора био В.В. ..., те да се тужилац, након прибављања употребне дозволе, уписао као власник истог у катастру непокретности, на коју околност суду доставља копију решења Службе за катастар непокретности Стари град број 952-02-7-81/2016 од 10.02.2017. године и извод из листа непокретности број 1245 КО Стари град од 13.03.2017. године. Трошкове тражи за састав тужбе и за приступ на усмену јавну расправу у износу од по 9.000,00 динара, као и трошкове судске таксе.

У својој речи на усменој јавној расправи, пуномоћник заинтересованог лица оспорава наводе тужбе, указујући да је дозвола за претварање добијена на основу фалсификованих потписа станара стамбене зграде. Сматра да је упис у катастар извршен на основу грађевинске дозволе која је поништена, те остаје при приговору неблаговремености тужбе. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану, а трошкове тражи по АТ.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа овог предмета, као и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, читањем списа предмета туженог органа и исправа приложених уз тужбу и одговор на тужбу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, те на основу резултата целокупног поступка, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из стања у списима предмета произлази да је решењем о грађевинској дозволи V-01/6 број 351-468/04 од 04.10.2004. године, одобрено Ивановић Јовану из Београда, овде тужиоцу, извођење радова на адаптацији и пренамени заједничких просторија (степенишни простор, предпростор, просторија спреманице и две

сушионице) и дела таванског простора, чиме се формира двособан конфоран стан број 20, подне површине 91,24 м², односно редуковане површине 86,24 м² у стамбено-пословном објекту у улици ... број ... у ..., на кат.парцели број ... КО

Даље, из образложења оспореног решења произлази да је заинтересовано лице, преко пуномоћника, дана 20.08.2014. године поднело првостепеном органу поднесак, који је по налогу првостепеног органа од 12.02.2015. године прецизиран дана 26.02.2015. године, тако што је заинтересовано лице истакло да тражи поништавање по основу службеног надзора решења V-01/6 број 351-468/04 од 04.10.2004. године, применом члана 253. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку. Ово са разлога што је пресудом Првог основног суда у Београду 27 П-23827/11 од 22.06.2012. године, утврђено да је ништав уговор о уступању трајног права коришћења на заједничким деловима зграде закључен између А.А. и Стамбене зграде Ов.број 9295/02 од 23.07.2002. године, а који је закључен извршењем кривичног дела.

Поступајући по поднетом захтеву, тужени орган је нашао да је предлог заинтересованог лица основан, те је одлучио као у диспозитиву тужбом оспореног решења. Ово са разлога што је у ставу 1. диспозитива правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду 2 К.бр.15387/10 од 21.05.2010. године, коју је заинтересовано лице доставило уз поднети захтев, одлучено да је А.А. крив што је дана 23.07.2002. године довео у заблуду радника Првог општинског суда у Београду и навео га да у књизи овере, уговор о уступању трајног права коришћења на заједничким деловима зграде ради адаптације и претварања у стамбени простор, а који уговор је заведен под Ов I/1 број 9295/02, неистиниту чињеницу да је уговор закључио Г.Г., у својству председника Скупштине станара зграде у Ул. ... број ..., при чему је био свестан да је његово дело забрањено, да би тако фалсификовао јавну исправу, а потом исту употребио као праву предајући је Одељењу за комуналне и грађевинске послове Општинске управе Градске општине Стари град, а који орган је на основу те исправе издао решење о грађевинској дозволи V-01/6 број 351-468/04 од 04.10.2004. године, којим је извршио кривично дело навођења службеног лица на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика. Из напред наведеног тужени орган је нашао да су испуњени услови прописани одредбом члана 253. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку за поништавање по основу службеног надзора наведеног решења о грађевинској дозволи од 04.10.2004. године, јер је исто донето као последица недозвољене радње, у конкретном случају навођења службеног лица на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика.

Такође, тужени је нашао да је пресудом Првог основног суда у Београду П број 23827/11 од 22.06.2012. године, а која пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж.бр. 6959/12 од 11.12.2013. године, утврђено да је напред наведени уговор о уступању трајног права коришћења на заједничким деловима зграде ради адаптације и претварања у стамбени простор, а који уговор је заведен под Ов I/1 број 9295/02, ништав. Са свих изнетих разлога тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву тужбом оспореног решења.

Међутим, према оцени Управног суда, тужбом оспорено решење обухваћено је битном повредом правила поступка из члана 199. став 2., а у вези са чланом 235. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01, “Службени гласник РС”, бр. 30/10).

Наиме, у списима предмета, достављеним суду уз одговор на тужбу, не налази се захтев (предлог) поднет од стране Стамбене зграде у улици ... број ... у ..., који је према наводима из образложења решења поднет дана 20.08.2014. године, те уређен по налогу првостепеног органа дана 26.02.2015. године. У списима предмета се налази само акт првостепеног органа V-01/19 број: 351-716/14 од 25.09.2014. године, којим се подносиоцу захтева налаже уплата републичке административне таксе у износу од 2.500,00 динара за уложени ванредни правни лек, као и поднесак подносиоца захтева од 11.02.2015. године са прилогом две признанице о уплати таксе у укупном износу од 2.770,00 динара, као и службена белешка службеног лица првостепеног органа од 15.09.2014. године, која се односи на фотокопирање списка предмета. Такође, у списима се не налазе ни правноснажне судске одлуке на које се тужени позива у образложењу оспореног решења (пресуда Првог основног суда у Београду 27 П-23827/11 од 22.06.2012. године и пресуда истог суда 2 К.бр.15387/10 од 21.05.2010. године), које су, по наводима туженог, биле одлучне за доношење оспореног решења.

Како у списима предмета нема доказа који су према примењеном материјално-правном пропису релевантни, суд је нашао да је оспорено решење захваћено повредом правила поступка из одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер услед недостатка доказа у списима предмета не произлази законитост поступања туженог органа у примени ванредног правног лека из одредбе члана 253. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и “Службени гласник РС” број 30/10), којом је прописано да ће коначно решење надлежни орган поништити по основу службеног надзора ако је решење донесено као последица принуде, изнуде, уцене, притиска или друге недозвољене радње. Коначно, суд је имао у виду и да је тужилац уз тужбу доставио и примерак решења првостепеног органа V-01/24 број: 351-1221/15 од 18.03.2016. године, којим се одбија предлог овде заинтересованог лица за оглашавање ништавим наведеног решења о грађевинској дозволи број 351-468/04 од 04.10.2004. године, којим се доводи у сумњу чињенично стање наведено у образложењу тужбом оспореног решења. Ово са разлога што се оспореним решењем у овом управном спору наведено решење поништава, док се решењем које је тужилац доставио уз тужбу одбија предлог за оглашавање ништавим наведеног решења. Следом изнетог, а имајући у виду правне последице поништаја управног акта које су прописане одредбом члана 259. Закона о општем управном поступку, произлази да је решење које је поништено оспореним решењем у овој управној ствари и даље у правном поретку.

Суд је ценио све наводе тужбе и наводе из одговора на тужбу заинтересованог лица, али је због утврђене битне повреде правила поступка, нашао да нису од утицаја на другачију одлуку суда. Суд је посебно ценио битне наводе заинтересованог лица којима се указује на неблаговременост поднете тужбе, али је нашао да су ови наводи неосновани, имајући у виду да на основу акта првостепеног

органа V-01/24 број: 351-468/04 од 06.05.2016. године, произлази да је оспорено решење уручено пуномоћнику тужиоца дана 10.05.2016. године, о чему се као доказ налази повратница у списима предмета. Следом изнетог, тужба поднета у овом управном спору дана 03.06.2016. године, има се сматрати благовременом у смислу одредбе члана 18. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09).

Такође, наводи пуномоћника тужиоца изнети на усменој јавној расправи о томе да је тужилац укњижен као власник предметног пословног простора у катастру непокретности, нису од утицаја на другачију одлуку, посебно имајући у виду да из достављеног решења Службе за катастар непокретности Београд V-01/24 број: 351-468/04 од 06.05.2016. године, произлази да тужилац није укњижен као власник већ као држалац двособног стана број 20, површине 86,24 м², у поткровљу стамбене зграде у ул. ... број ..., а на основу решења о грађевинској дозволи Одељења за комуналне и грађевинске послове Градске општине Стари град V-01/24 број: 351-468/04 од 04.10.2004. године.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 40. став 2. у вези члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, с тим што ће у поновном поступку правни следбеник туженог органа, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног Закона о управним споровима, комплетирати списе предмета а потом донети ново, на закону засновано решење по захтеву (предлогу) тужиоца, имајући у виду одредбу члана 213. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС” број 18/16).

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, које је пуномоћник определио на јавној расправи, Управни суд је нашао да је овај захтев основан, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, с обзиром да је тужилац имао трошкове за награду адвокату у опредељеном износу од 9.000,00 динара за састав тужбе и износ од 9.000,00 динара за приступ на одржаној јавној расправи, сагласно тар. бр. 43. став 1. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), као и износ судске таксе од 390,00 динара за подношење тужбе и 980,00 динара за судску одлуку, сагласно Закону о судским таксама, те је одлучујући као у ставу II диспозитива пресуде, суд досудио укупне трошкове спора у износу од 19.370,00 динара.

Одлуку као у ставу III диспозитива пресуде суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредби члана 150. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, с обзиром да заинтересовано лице у овом управном спору није успело.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 14.09.2017. године, 1 У. 8584/16

Записничар
Снежана Бјелановић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ/РР